

I

Entre Lleida i Bellvis,
prop d'un riu, entre dos jardins,
vaig veure, amb una pastoreta,
un pastor vestit de terliç;
i jeien entre flors de liri,
besant-se sota l'herba fresca;
i mai pastora més bella,
més graciosa i més eixerida,
no crec que existís; ni crec haver-ne vist
que als meus ulls fos tan agradable
ni a França ni a Castella.

II

Vaig contemplar bé el seu ramat,
i vaig veure que un servent se l'enduia
el qual als dos l'havia robat;
i vaig començar alt a cridar:
-deixeu-lo, no podeu marxar!-,
i el servent féu al meu gust;
i quan vaig veure que ho feia
vaig prendre'l (el ramat), que no em plaïa
anar-me'n amb ell a barallar;
I vaig anar a un hort a tancar-lo,
després vaig tornar allà d'on venia.

III

Quan vaig tornar prop del jardí,
la pastora cridar vaig sentir:
-Ai dissortada!, mal any vaig néixer!
tot goig esdevé dolor a la llarga:
Mentre el meu amic estava amb mi,
no pensava que mai pogués estar tan amoïnada
ai! dolçor: ràpid m'ha passat,
i s'ha tornat gran dolor!
Digueu-me, senyor En Cerverí,
si heu vist bestiar al camí,
que jo me'l temo en desbandada.

Cerverí de Girona

I

Quan el rossinyol refila
amb sa parella de nit i de dia
jo estic amb ma bella amiga
sota la flor,
fins que el guaita de la torre
crida: "Amants, a llevar-se!
que jo veig l'alba i el dia clar."

III

I demano a Jesús que ira i mal no em doni,
ni goig ni bé a En Cogot de Savoga,
fins que ens veurem clarament en coma o en serra
arreglerats ambdós amb totes nostres gents;
i es palesarà aleshores qui és el més valent
i qui copejarà millor amb sa xirimberga,
perquè no hi ha dia que pel seu amor no l'eixugui

Guillem de Berguedà

I

Consirós canto, planyo i ploro
pel dolor que m'ha pres i s'ha emparat
del meu cor per la mort de Mon Marquès,
En Ponç, el noble de Mataplana,
que era franc, liberal i cortès
i amb tots els bons capteniments,
i tingut per un dels millors
que hi hagué de S. Martí de Tours
a [Lleida] i la terra plana.

Guillem de Berguedà

I

El dolç neguit
que em dóna amor sovint,
dona, em fa dir
de vós molts versos agradables.
Pensant contemplo
el vostre cos estimat i gentil,
el qual desitjo
més que no faig evident.
I encara que em desencamino
per vós, no abjuro de vós,
que sempe us suplico
amb amor fidel.
Senyora en qui la bellesa brilla,
moltes vegades m'oblido de mi,
quan us lloo i us demano.

II

Que sempre em detesti
l'amor que us prohibeix a mi
si alguna vegada el cor desvio
vers un altre afecte.
M'heu pres el somriure
i donat pesar:
més greu martiri
cap home no sent;
perquè que jo més anheló
que a cap altra que al món sigui
refuso i ignoro
i maltracto en aparença;
tot quan faig per temença
heu en bona fe
de prendre, fins i tot quan no us veig.

III

En record
tinc la cara i el dolç somriure,
el vostre valor
i el bell cos blanc i llis;
si en la meva creença
fos tan fidel a Déu,
viu sense dubte
entraria en el paradís;
que així estic
de tot cor a vós rendit
que altra no em dóna goig;
que a cap altra de les més senyoriais

jo no li demanaria
jeure ni seria el seu amant
a canvi d'una salutació vostra.

IV

Tot el dia sento
el desig, tan m'agrada
el capteniment
de vós a qui estic sotmès.
Bé em sembla que em venci
el vostre amor, que abans que us veiés
era el meu pensament
que amar-vos i servir-vos;
així he restat
sol, sense cap ajuda
amb vós, i he perdut
molts favors: qui vulgui que els prengui!
Que a mi em plau més esperar-vos,
sense cap acord conegut,
ja que de vós m'ha vingut el goig.

V

Abans que s'encengui
sobre el cor el dolor,
mercès davallin
en vós, senyora, i Amor:
que el goig a vós em lliuri
i m'allunyi sospirs e plors,
no us separin de mi
noblesa ni riquesa;
que se m'oblida tot bé
si amb vós no trobo acolliment.
Ah, bella i dolça criatura,
seria una gran bondat
si la primera vegada que us vaig sol·licitar
m'haguéssiu estimat molt o gens,
perquè ara no sé on sóc.

VIII

Raimon, la bellesa
i el bé que hi ha en la meva dama
m'han gentilment lligat i pres.

Guillem de Cabestany